

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

M.J. Arlidge

De-a v-ați ascunselea

Traducere din engleză de Ciprian Șiulea

Se mișca rapid, cu capul plecat. În seara asta coridorul era plin de trupuri, dar ea își croi drum printre ele, fără să privească în spate nici măcar o dată. Avansarea ei neîndemânatică era însoțită de înjurături și insulte, iar când dădu colțul spre aripa ei, simți cum un strop mare de salivă o lovește în ceafă. În mod normal s-ar fi întors, ca să-l înfrunte pe făptaș — îi plăcea să rupă oase —, dar în seara aceasta nici nu se punea problema.

Închiderea celulelor urma să aibă loc peste 15 minute, iar Leah știa că, dacă reușește să ajungă înapoi în celula ei, avea să fie în siguranță. Încercase să se facă nevăzută la Secția de Lucru Manual, ascunzându-se într-o magazie nefolosită, dar când se auzi soneria pentru încetarea activităților, își dădu seama că trebuie să plece. Nu era de felul ei superstițioasă, dar când părăsi ascunzătoarea își sărută de trei ori crucifixul, murmurând numele băieților ei și rugându-se să aibă noroc. Era convinsă că o să aibă nevoie.

Celelalte știau, iar acum o urmăreau. Era doar o chestiune de unde și când. Închisoarea Holloway e un labirint de coridoare înguste și prost luminate, care oferă

numeroase ocazii de ambuscadă. Leah cunoștea terenul foarte bine — era deja de cinci ani aici —, dar asta nu constituia o garanție a siguranței. Cel puțin nu atunci când erai vânată de haită.

Iuți pasul, copleșită brusc de frică — avea senzația intensă că o să moară aici, în mijlocul mizeriei și nefericirii. Își imagina cum sângerează pe podea, în timp ce atacatoarele ei o încercuiesc, cu ochii plini de ură...

— Vino-ți în fire, fatol!

Cuvintele aduceau cu o șoaptă aspră, iar Leah le puse capăt abrupt, muștrându-se pentru slăbiciunea și stupiditatea ei. Avea mari probleme, fără îndoială, dar aproape ajunsese în celula sa — ar fi fost o nebunie să strice totul acum. Inspiră adânc, ieși de pe coridor, parcurse rampa și urcă scările în fugă, spre Nivelul Doi. Călca ușor, străduindu-se să nu facă zgomot, dar pașii ei răsunau într-un ritm metalic monoton. Se uita cu atenție maximă când în stânga, când în dreapta, așteptându-se în orice clipă la un atac, dar, spre surpriza ei, drumul rămase liber.

De fapt, în seara asta nu părea să fie nimic ieșit din comun. Leah examinează aripa ei și văzu aceleași fețe cunoscute care sporovăiau și râdeau, înaintea separării forțate din timpul nopții. Toată lumea părea relaxată, chiar fericită, iar Leah simți un val de optimism. Poate că toate temerile ei fuseseră nejustificate. Încă puțin și ajungea înapoi în celula ei, teafără și nevătămată.

Nu mai trebuia decât să aleagă momentul.

2

Simțea cum ochii lor o sfredelesc.

Așa fusese încă de la sosirea ei. În ierarhia informală a închisorii, poliștii se situau undeva între turnători și ucigașii de copii, obiect de curiozitate morbidă și de batjocură. Așa că era urmărită de pe rampe, din ușile celulelor, prin gurile de servire. Detectivul-inspector Helen Grace își aștepta în continuare procesul, dar colegile de detenție o condamnaseră deja, etichetând-o drept ucigașă și perversă și împărțindu-i niște pedepse pe măsură, în buna tradiție a Holloway-ului. Cele mai însetate de răzbunare erau câteva infractoare violente pe care Helen le băgase la închisoare *ea însăși* — pentru acestea, a se răfui cu ofițerul de poliție căzut în dizgrație era deopotrivă o datorie și o plăcere.

Singurul ei răgaz de la corvoada zilnică a jignirilor meschine și a violenței spontane era programul de lucru — deținutele știau că nu trebuie să perturbe funcționarea normală a închisorii —, dar nici măcar în acel timp nu avea parte de liniște. Sarcinile erau atribuite de personalul închisorii, iar gardianului care o avea în grijă pe Helen — un sadic solid pe nume Campbell — îi făcea

mare plăcere să-i repartizeze cele mai neplăcute îndeletniciri. Toaletele și dușurile, deșeurile medicale, spălătoria și, cea mai rea dintre toate, curățarea cantinei.

Era o însărcinare întotdeauna dificilă, dar în seara asta fusese deosebit de chinuitoare, din cauza dezastrului lăsat în urma ei de „Lucy”. Lucy era o tipă care își dorea să fie bărbat, dar care totuși își ispășea sentința la Holloway, tinând cont de faptul că, biologic, era femeie. Ura această închisoare și purta o luptă legală complicată pentru a fi transferată într-o închisoare pentru bărbați. Colegele ei știau asta și le făcea plăcere s-o provoace, refuzând să-i spună pe numele pe care și-l alesese: Michael. În mod previzibil, în seara aceasta situația se inflamase din nou, iar în bătaia care urmasă, fuseseră schimbate loviturii serioase. Lucy vomitase după aceea, în timp ce era imobilizată, făcând chiar și mai neplăcută operațiunea de curățare a lui Helen.

Helen tocmai își termina misiunea, trăgând de ultimele câteva minute de dinaintea închiderii celulelor, când auzi cum cineva se apropie. Știa cine e și fără să ridice privirea. Deținutele se întorseseră toate în aripile lor și, în plus, călcătura lentă și măsurată era inconfundabilă. Ridică privirea și îl văzu pe Cameron Campbell cum se apropie, lăsând în urma lui un șir de pași egali pe podeaua proaspăt spălată.

— Ți-a scăpat o parte, spuse Cameron, arătând spre urmele pașilor lui.

— Scuze, domnule, răspunse Helen. N-o să se mai repete.

— Să te asiguri că așa o să fie. Dacă e ceva ce nu suport, asta e... neglijența în muncă.

În timp ce vorbea, Campbell ridică piciorul și împinse buza găleții lui Helen până când o răsturnă, vărsând pe

podea o cantitate imensă de apă cu resturi de vomă. Helen privi cum avansează apa, după care se întoarse spre el, cu ochii aprinși de furie.

— Mai spală o dată, continuă Campbell nonșalant, trecând pe lângă ea. Vreau ca locul ăsta să fie imaculat pentru festivitățile de Crăciun.

Furioasă, Helen se aplecă să ia mopul și atunci simți cum un cot ascuțit o izbește în rinichi. Lovitura fu atât de bruscă și de violentă, că o lăsă fără aer, făcând-o să cadă în genunchi și să se prindă de marginea găleții. Campbell nu se întrerupse din mers și nu se deranjă să privească în urma lui, dar era evident că fetele de pe rampe savurau spectacolul.

— Uite gaborița cum rânește — ca scroafa-n lături, strigă o mucalită, urmată imediat de râsetele celorlalte.

Helen înălță capul, refuzând să pară înfrântă, dar nu văzu decât o sută de fețe zeflemitoare, care râdeau, glumeau și se desfătau cu nenorocirea ei. În viața ei anterioară fusese un ofițer de poliție respectat — s-ar fi ocupat rapid și decisiv de cineva de genul lui Campbell —, dar acum nu avea nicio putere de acțiune. Aici era ținta glumelor, un accident pe cale de a se întâmpla, un adevărat trofeu mult râvnit de orice deținută care ar fi avut suficient curaj să riște un atac.

Supraviețuise până acum, dar cât putea să reziste norocul ei? Era înconjurată din toate părțile de femei care i-ar fi tăiat gâtul fără să clipească, însă autoritățile păreau hotărâte să închidă ochii față de situația ei dificilă. Nu avea unde să fugă sau unde să se ascundă, așa că nu putea să lase niciodată garda jos sau să se relaxeze.

În Holloway, pericolul era mereu la doar o suflare distanță.

Pașii se opriră brusc și Leah ridică rapid privirea. Dar peste câteva secunde, ușa celei ei se închise cu putere, iar ea auzi zgomotul liniștitor al limbilor care intrau în zăvoare. Se prăbuși pe pat, epuizată, dar ușurată.

În seara asta avusese norocul de partea ei. Profitase de scena de la cantină — Campbell care se distra iar pe seama vecinei ei — ca să fugă înapoi în celulă. Cele zece minute care urmaseră, în care ea așteptase închiderea celulelor, fuseseră chinuitoare. Dar acum se terminase.

Vizeta celei se deschise și o pereche de ochi apăru. Leah ajunsese să cunoască privirile care o spionau și putea să recunoască imediat gardianul aflat de cealaltă parte a ușii. Ochii lui Campbell erau gri și reci, cei ai lui Sarah Brashaw erau de un verde slab și luminos, iar cei ai lui Mark Robins erau ciocolatii și blânzi. În seara asta, cel din urmă era în tură. Leah zâmbi, când îl auzi cum avansează de-a lungul șirului, cicălindu-le pe fetele din celule.

Majoritatea femeilor detestau această parte a zilei. Când venea noaptea, erau încuiate, fără altă companie decât ele însele și gândurile lor. Multe fuseseră neglijate

în copilărie, unele fuseseră agresate și cam toate de aici se automutilaseră la un moment dat. Noaptea scotea la suprafață amintirile legate de abandon și singurătate, împingându-le pe multe fete la limită. Nu era de mirare că majoritatea sinuciderilor aveau loc după căderea întunericului.

Dar pe Leah nu o deranja să fie încuiată. Ziua și-o ocupa în întregime ferindu-se de pericole, așa că noaptea era timpul *ei*. Era un moment în care își putea imagina că se află altundeva. (Când se putea convinge că era acasă, cu băieții ei, Dylan și Caleb.) Că făcea lucruri normale. Că era un om bun. Că era mamă.

Plângea adesea când se gândea la ei, dar cumva lacrimile o făceau să se simtă bine. Ca și cum dragostea lor ar fi fost cu ea în încăpere. Devenind astfel ceva mai încrezătoare, Leah își folosea timpul în care era singură, plănuiind cum avea să ajungă iar împreună cu băieții ei. Ispășea o condamnare pe viață și vizitele erau rare, așa că trebuia să găsească alte soluții.

Știa că va risca foarte mult, dar nu exista nicio altă modalitate. Mama ei și băieții veneau în vizită a doua zi, iar când avea să ajungă în centrul pentru rude, Leah avea să ceară să fie primită de Guvernatoare. Își câștigase dreptul de a fi transferată în aripa mai îngrijită a temniței. De acolo, poate că ar fi putut să fie mutată într-o închisoare cu regim deschis. Ar fi fost oare exagerat să spere că într-o bună zi ar fi putut chiar să fie eliberată?

Leah stătea întinsă în pat, cu pătura trasă până la bărbie. Soarele apunea, și de obicei asta o liniștea și o relaxa. Dar în seara asta era agitată și nu se putea calma. Mintea ei continua să alerge înapoi la băieți. La chiclele amuzante pe care le scotea Dylan atunci când era gădilat.

M.J. Arlidge

La finețea părului lui Caleb. La senzația plăcută pe care o avea atunci când băieții stăteau în pat cu ea, dimineața.

Erau doar amintiri, amintiri din ce în ce mai îndepărtate, dar era tot ce îi mai rămăsese. Așa că se înveli mai bine și se pierdu în trecut, sperând că somnul avea să vină.

Ca la un semn, luminile se stinseră brusc, afundând-o pe Leah în întuneric.

4

Helen stătea la fereastră, privind cu tristețe luna. Era plină și minunată, iar lumina ei blândă străpungea penumbra din celula sa. Dezvăluia o cameră de 3 pe 4 metri, zugrăvită în verde-limetă și mobilată cu pat, chiuvetă și toaletă, toate fixate de podea. Acum, asta era lumea lui Helen.

Stingerea se dăduse cu mult timp în urmă, dar Helen putea fi găsită adesea așa, preferând această veghe singuratică „confortului” patului ei îngust. Cadrul patului era vechi, salteaua neuniformă și, în plus, Helen nu putea niciodată să doarmă din cauza zgomotului. Imediat ce se stingeau luminile, începea. Deținutele se strigau una pe alta, strigau după mamele lor, strigau la Dumnezeu. Era pe cât de implacabil, pe atât de previzibil. Când strigătele încetau, auzeai gemetele. Când gemetele încetau, auzeai plânsetele. Iar când plânsetele încetau, auzeai paraziții.

În prima noapte, un șobolan mare trecuse peste ea, alergând prin pat și dispărând apoi în zidărie. Era unul din numeroșii șobolani cărora li se părea că ei sunt stăpâni acolo. Muștele dădeau ocol toaletei zi și noapte, împărțind celula minusculă cu gândacii de bucătărie care

apăreau odată cu întunericul. Primele câteva dăți când îi zărise cum aleargă pe podea, Helen îi călcase. Dar cum fiecare victimă era imediat înlocuită de alta, renunțase. Și ei erau prizonieri aici, așa că Helen decisese să accepte situația și să-i lase și pe alții să trăiască.

Acum petrecea orele nopții privindu-i cum își văd de treabă, până când epuizarea o ducea, în cele din urmă, la culcare. Orele de după închiderea celulelor erau cele mai grele pentru Helen; atunci oroarea situației ei se făcea simțită din plin. Părea imposibil, dar iat-o la Holloway — închisoarea care fusese căminul surorii ei, după ce aceasta îi ucisese pe părinții lor. Câteva viețase încă își aminteau de Marianne, vorbind aprobator despre inteligența și agerimea ei și, ceva mai puțin călduros, despre violența pe care o împărțea cu generozitate. Fiul ei, Robert Stonehill, ucisese trei oameni ca să-i facă o înscenare lui Helen, acesta fiind motivul pentru care ea își petrecea acum timpul în compania mincinoșilor, hoților și a ucigașilor.

Helen recuperează o bucată de cretă de pe pervazul ferestrei, traversează încăperea și trase o singură linie pe perete, lângă pat. Făcea parte dintr-un șir lung și îngrijit — își însemna cu religiozitate fiecare zi de închisoare. Până acum supraviețuise 46 de nopți în spatele gratiilor — dacă mai reușea să treacă de încă 50, avea să ajungă la proces. Era singurul, absolut singurul gând care o făcea să meargă mai departe.

Încă mai spera să-și dovedească nevinovăția la tribunal, chiar dacă știa că avea să fie dificil. Robert fusese minuțios — îi plantase ADN-ul la locurile faptei, ucisese în nopțile în care Helen nu avea alibi și o ispitise să își mintă colegii polițiști referitor la legăturile ei personale cu victimele. Minciunile ei fuseseră scoase la lumină, iar

după asta căderea ei în dizgrație fusese rapidă. Cum în Hampshire nu exista nicio închisoare de maximă siguranță pentru femei, ajunsese aici. Singura aliată care îi mai rămăsese, detectivul-sergent Charlie Brooks, lucra pentru eliberarea ei, dar ce șanse avea? Robert părea să fi dispărut de pe suprafața pământului.

În fiecare zi, Helen își impunea să fie optimistă, să aibă încredere în sistemul de poliție și justiție. Dar fiecare noapte aducea noi îndoieli, iar ea începea să se teamă că avea să rămână în Holloway pentru totdeauna. Era oare posibilă o astfel de nedreptate? Puteau oamenii să fie înșelați atât de rău?

În astfel de momente, Helen simțea că întreaga lume o abandonase. Era o paria, lipsită de companie și văduvită de înțelegere. Fusese întotdeauna o persoană retrasă, dar, chiar și așa, izolarea de aici i se părea zdrobitoare. Nu exista nimeni în care să poată avea cu adevărat încredere sau căruia să i se poată confesa și, așa cum dovedeau paradele nocturne ale șobolanilor și găgăniilor, singurii deținuți dispuși să-și petreacă timpul împreună cu ea erau paraziții.

Leah se trezi, speriată și fără suflare. Visase iar. De data asta era fugărită pe un coridor care părea să se prelungească la infinit. În vis, nu avea habar încotro merge, și nici de cine fuge. Știa doar că, în ciuda strădaniilor ei, avansa tot mai încet. Privise în jos și descoperise, uimită, că nu are picioare — era doar un trunchi care plutea și încerca să înhațe aerul, în disperarea ei de a scăpa de urmăritori.

Își îngropă fața în pernă și expiră. Coșmarul fusese atât de însuflețit, încât inima îi bubuia, iar pe frunte avea o peliculă subțire de transpirație. Se descotorosi de aceste gânduri întunecate și trase pătura în jurul ei, hotărâtă să mai fure câteva ore de somn înainte ca ziua aceea de muncă să înceapă. Dar când făcu asta, încremeni. Pătura refuza să se miște, iar Leah își dădu seama că respirația ritmică pe care o auzea nu era a ei.

Cineva stătea pe celălalt capăt al patului. Leah închise ochii, rugându-se să poată alunga această viziune tenebroasă, dar zgomotul acelei respirații continua să se audă. Inspirație, expirație, inspirație, expirație. Lui Leah îi veni să țipe, dar, în loc de asta, rămase nemișcată. Știa

că ceea ce făcea în următoarele câteva minute avea să decida dacă trăiește sau moare.

Putea să câștige puțin timp făcând pe moarta, astfel că se întoarse spasmodic, ca și cum ar fi dormit, și băgă brațul drept sub trup. Acum era ascuns, iar Leah își strecură încet mâna spre pernă. Acolo își ținea ea șişul — un cuțit improvizat, făcut dintr-o lamă de ras și un mâner de la o periură de dinți. Îi salvase viața de mai multe ori, iar Leah dădu și acum să-l apuce, recunoscătoare.

Dar șişul nu era acolo. Abandonă orice precauție și băjbâi frenetic, parcurgând fiecare centimetru al saltei reci. Dar, în timp ce ea făcea asta, o voce măsurată spuse: — Cauți cumva ăsta?

Leah n-ar fi vrut, dar nu se putu abține să nu se întoarcă, să vadă cine vorbise. Celula încuiată era întunecoasă și scăldată în penumbră — nu putu distinge silueta care stătea pe capătul patului, dar văzu că ține în mână credinciosul ei șiş, a cărui lamă mortală lucea în lumina lunii.

— Avem un atac cu cuțitul. Rănire, cu intenție de ucidere. Cine îl vrea?

Vocea detectivului-inspector Sanderson umplea biroul Departamentului de Cazuri Majore. Deși era devreme, încăperea era plină — cu unele fețe familiare și altele noi. Urmă o scurtă pauză — avea cineva nevoie de un caz nou? —, după care detectivul-agent Lucas făcu un pas în față, luându-i-o cu puțin înainte lui Edwards.

— Îl iau eu, spuse ea cu voioșie. Ceva ieșit din comun?

— Confruntare la un fast-food cu kebab. Făptașul susține că era autoapărare, dar mie mi se pare tentativă de crimă.

— Nu-mi pot imagina pledoarie mai bună pentru vegetarianism.

Atitudinea lui Lucas era glumeață, dar viteza cu care își luă legitimația și geanta îi contrazicea tonul. După încarcerarea lui Helen Grace, la etajul șapte se schimbaseră multe. Întreaga echipă își privise cu admirație lidera — inclusiv Sanderson —, iar căderea ei în dizgrație îi afectase pe toți. Helen se afla la conducerea Departamentului de Cazuri Majore de atâta timp, încât le luase o vreme să se obișnuiască să vadă pe altcineva în funcția ei. Dar acum Sanderson începea să

se simți confortabil în noul ei rol și privi dorința lui Lucas de a impresiona ca pe o dovadă a faptului că se făceau progrese. Poate că exista viață și după Helen Grace.

Sanderson considera că făcuse mai mult decât suficient pentru a-și câștiga avansarea, după ce trecuse cu rigoare și tact prin ancheta complexă referitoare la comportamentul criminal al predecesoarei ei. Dar tot fusese un șoc, atunci când detectivul-șef Gardam îi spusese că ea avea să fie noul detectiv-inspector. Jonathan Gardam încercase s-o liniștească, îndemnând-o să remodeleze echipa după chipul ei. În parte, asta avea menirea de a o încuraja, dar era și o încercare deliberată de a repara o parte din răul provocat de arestarea lui Helen. Reputația Poliției din Hampshire primise o lovitură teribilă, în urma dezvăluirii faptului că adăpostise în mijlocul ei o ucigașă, iar Gardam părea hotărât să îndrepte acest lucru. Știa că Sanderson e o fată care procedează ca la carte — fără îndoială, asta contase foarte mult pentru promovarea ei.

În mod previzibil, cea care strica totul era Charlie Brooks. Loialitatea ei față de Helen era de nezdruncinat, iar faptul că Robert Stonehill se aflase în Southampton la momentul șocantelor crime S&M nu făcea decât să-i întărească astfel credința că Helen era nevinovată.

În realitate, nu exista nici cea mai mică probă care să-l lege pe Robert de acele crime, dar asta nu avea nicio importanță — Charlie era obsedată de Helen, iar Sanderson fusese nevoită s-o mustre de mai multe ori pentru neatenție.

Sanderson examinează încăperea și fu iritată să constate că scaunul lui Charlie era gol. Nu se învoise pe motiv de boală, nu fusese trimisă în nicio misiune astăzi și știa că nu trebuie să absenteze fără permisiune.

Ceea ce impunea întrebarea: unde era?

— Uită-te bine și spune-mi dacă îl recunoști.

Proprietarul în vârstă al magazinului se aplecă peste vitrina cu dulciuri și luă fotografia din mâna întinsă a lui Charlie.

— Ce-a făcut?

— Agresiune, lovire, furt. Aproape l-a omorât în bătaie pe proprietarul unui magazin de covoare pentru conținutul casei de marcat. I se poate întâmpla oricui, așa că, te rog, nu te grăbi.

Minciuna era atât de bine exersată, că i se rostogoli din gură cu cea mai mare ușurință.

— Pare un tip dat naibii, nu?

— Poți fi sigur, continuă Charlie. Credem că locuiește în zonă, poate că a intrat aici să ia țigări sau bere?

Proprietarul studie fotografia în tăcere. Charlie nu spuse nimic, nerăbdătoare să primească un răspuns, dar hotărâtă să nu-i tulbure concentrarea. Era probabil al cincizecilea proprietar de magazin cu care vorbise în ultimele câteva săptămâni și începea să aibă senzația că se agață de un fir.

Bărbatul din fotografie era foarte real — Robert Stonehill —, dar infracțiunea pentru care era căutat era complet

fictivă. Nu existau niciun proprietar de magazin de covoare și nicio agresiune, iar Charlie știa că încalcă toate regulile atunci când inventează un caz de resortul poliției. Însă asta îi permitea să înregistreze o infracțiune în arhivă, oferindu-i timpul necesar pentru a se ocupa de ea. Era o înșelătorie care nu putea să dureze, în cele din urmă avea să fie prinsă, dar nu avea ce să facă.

O scurtă conversație telefonică cu Helen fusese de ajuns pentru a o convinge pe Charlie de nevinovăția acesteia, iar de atunci căutase probe care să ducă la eliberarea ei. Cercetase Docurile de Vest — acolo fusese centrul de comandă al lui Robert —, dar probele primare pe care sperase să le descopere nu fuseseră de găsit. Echipa principală de anchetă *găsise* însă urma unui pantof de sport Vans, mărimea 42, în clădirea abandonată în care fusese arestată Helen, dar o respinsese drept irelevantă. Însă Charlie era convinsă că urma îi aparține lui Stonehill.

— Ce spui? A fost aici? Are cam 1,80 înălțime, e un tip liniștit, poartă haine normale, dar teniși scumpi...

Stonehill lucrase, la o filială îndepărtată a magazinului Wilkinson, sub pseudonimul Aaron West. Charlie stabilise toate rutele posibile de la locurile crimelor la centrul lui de comandă și, înarmată cu o fotografie și o descriere recente ale lui, bătuse străzile, vizând supermarketurile, standurile de ziare și micile magazine. Stonehill era abil, dar era totuși o ființă umană. Trebuia să mănânce.

— Îmi pare rău, draga mea, nu-l recunosc.

— Mai uită-te o dată. E foarte import...

— Aș vrea să te ajut, dar n-a fost aici.

Acum tonul lui era mai dur, dar atitudinea bărbatului nu era răutăcioasă. Probabil că simțea disperarea ei. Charlie luă fotografia, îi mulțumi și plecă. Mai avea pe lista ei